

...

Ett år i Ivan D:s liv, del 31 (oändligt mörker)

27 oktober

Jag vet inte vad som började allt det här. Det var någonting litet, någonting obetydligt. Jag kommer inte ihåg. Det var kanske en buss jag missade, eller ett mynt jag tappade. Jag bestämde mig för att skriva därför att jag såg en penna som låg framför och därför att skrivandet var det enda jag kunde komma att tänka på som inte kunde mätas i varken tid eller pengar. Jag botade min frustration med poesi. Jag gnuggade mina knogar mot pannan och jag sade till mig själv; "skriv nu, skriv en dikt vars värde är så mycket större än dom tappade mynten och dom missade bussarna". Jag skrev och jag skrev. Jag hade inget val. En natt dansade pennan för mig och när den dansat klart tittade jag på orden som den lämnat efter sig. Jag läste dikten för mig själv och jag tittade på dikten och jag höll den i min hand och jag läste den igen och jag tittade på den ännu en gång och jag sade till den; "du, vackra barn.. mitt älskade barn, du är värd alla missade bussar och du är värd alla tappade mynt". Jag höll den i min hand och jag kunde inte sluta titta och mina ögon glittrade som stjärnhimmeln och jag kände mig belåten och nöjd och tillfreds. Så började mitt skrivande. Så fort jag missade en buss och så fort jag tappade ett mynt skrev jag en dikt. Det rullade på, någonting i mig hade börjat leva. Det var en lavin jag inte kunde stoppa. Jag var fast. Jag missade bussar och jag tappade mynt därför att bara poesin spelade en roll och jag hamnade i en sådan relation till poesin att jag var den helt och hållet underkastad. För alla bussar jag missat och alla mynt jag tappat visste jag att jag inte bara kunde lägga av med att skriva; jag kunde inte låta mina dikter förmultna bort därför att jag visste att dom missade bussarna var utom synhåll och dom tappade mynten aldrig skulle gå att finnas åter. Så vackert var det i början, men hur blev det så här? Jag har gett upp allt. Jag har missat alla bussar i hela världen! Jag har tappat alla mynt i hela världen! Nu måste jag skriva världens vackraste dikt! Ingenting annat duger! Och tills dess, dö! Tills dess, lida! Tills dess, pinas och plågas och vändas! Och om jag inte skriver den vackraste dikten i världen tids nog, jag kommer att dö! Jag kommer att dö på ett sådant vis att jag äts upp inifrån och ut så att det sista som finns kvar är handen som greppar pennan och dödsögonblicket kommer vara insikten av att det ingenting finns kvar att skriva om och därför ingenting heller kvar att leva för. Och vad är döden för en poet, om inte den insikten?

28 oktober

Vi pratade om att läsa och hur läsa och varför läsa. Det framgick tydligt för mig att för M. var läsandet en verklighetsflykt, rakt av. Att han läste en bok i taget gav mig direkt misstankar om att litteraturen för honom tjänade som ett fjärran resemål. Jag talade om för honom att jag läste många böcker samtidigt och att dessa böcker inte tjänade som en verklighetsflykt, eller att dom tjänade som en verklighetsflykt, men inte som ett resemål; inte som resemålet i sig, utan som vägen dit. Därför kunde jag läsa många böcker samtidigt! Därför att alla böcker för mig tog mig till samma plats, mitt andra jag; där jag satt intryckt i ett hörn med pennan höjd i självförsvar och försökte, liksom en fånge som kommit över nyckeln till sin celldörr fifflade med nyckeln i låset, skriva mina ord fifflade med min penna över blanka ark. Varje bok för mig är endast färden

till denna värld, som är densamma oavsett vilken bok jag läser; en värld där jag inte sitter bakåtlutad och läser, men framåtlutad och skriver, så att allt jag tar till mig och allt jag tycker mig förstå av det jag läser, i själva verket har skrivit själv.

29 oktober

Men det är inte det, och det är inte det. Ni som läser det här, tänk på att jag en natt skrev det. Att jag medan jag skrev uttalade varje ord, liksom jag med tungan röjde väg för pennan och hur jag antecknade varje bokstav med så mycket omsorg att denna text mer borde liknas vid en tavla, en landskapsmålning, än en dagboksanteckning. Men det är inte det, och det är inte det. Ni som läser det här, tänk på hur jag höll pennan. Det är mitt sätt att hålla pennan på och om jag bara lär mig att hålla pennan på ett sådant sätt att det tilltalar mig så kommer himlavalvet en gång att öppnas inför mig och stjärnorna att dansa till mina ord. Hur jag håller pennan som en skalpell för att möblera om spegelbilden med! Hur jag förkläder mig bakom ord! Men det är inte det, och det är inte det. Förklätt sig bakom ord, har många innan mig gjort. Jag måste bli min förklädnad! Jag måste bli mina ord! Jag måste skriva på ett sådant sätt att det jag skriver, oavsett vad det än handlar om, refererar direkt till mig. Så att pennan inte alls dansar över blanka papper, men dras och knuffas fram, likt en plog i mina rynkor. Så att när jag skriver om solrosor, alla vet att det är ett självporträtt; att jag är solrosorna. Men det är inte det, och det är inte det. Jag är inte solrosorna och min text handlar inte om solrosor. Jag är viljan att skriva om solrosor, och mina ord porträtterar inte så mycket solrosorna, som viljan att skriva om solrosorna. Hur jag samtidigt måste få det att framstå för mig själv och för andra som läser det jag skriver att pennan bär jag som Jesus bar sitt kors och hur jag måste se varje mening och varje punkt som markerande ingenting annat än ännu ett steg närmare Golgata. Hur jag ska se mig själv som utsänd av gud till att offras som någonting större än vad jag är och hur andra ska titta på mig med avsmak! Men det är inte det, och det är inte det. Jag måste ta på mig rollen som någonting uppenbart högfärdigt, naivt så att min självbild inte passar ihop med den bild som folket i min omgivning har av mig och i friktionen däremellan ska jag hitta stoft att skriva min poesi med! Jag måste anse mig vara övergiven, överlämnad, förråd och förlorad.. så övergiven, så överlämnad, så förråd och så förlorad att det ska komma till min insikt att jag inte har någonting att förlora och förlorad att det ska komma till min insikt att jag har allt att vinna och med pennan som ett svärd ska jag svinga svärdet mot mina fiender, mot omvärlden, mot allt som rör sig till att försöka vinna livet över på min sida igen. Men det handlar inte om det, och det handlar inte om det; utan.. det handlar om hur jag i min kamp för överlevnad måste få andra att tro att mina slag, svingandet av mitt svärd, i själva verket inte är en kamp för överlevnad, men en dans.. en segerdans, dansande i tidsfördriv.

30 oktober

Så ensam som man känner sig när det går upp för en att hela universum är ett misslyckande och samtidigt tror sig veta att man är den enda som kommit till den insikten. Så ensam som man känner sig när man känner sig misslyckad, känner hela sitt liv som ett misslyckande och ingen i ens närhet håller med.

31 oktober

Det komiska med någon som skriver i sin dagbok: \"Idag hade jag gymnastik. På gymnastiken spelade vi fotboll. Magistern delade in hela klassen i två lag. När lektionen var slut duschade vi och bytte om. G. halkade när han skulle ställa sig på bänken, fick klädkroken i ögat och blev hängande där. Vaktmästaren kom dit och plockade ner honom. Sen hade vi matematik och fick lära oss om subtraktion och division. Till lunch åt vi pyttipanna med lingonsylt.\"

1 november

På sådant sätt ser jag fortsättningen med mitt liv; likt ett fall från trampolin där min färd mot döden ska betygsättas av domare och få och hur betygen ska bli det som överlever min död till att bära minnet av mig vidare. Det är inte en sådan trampolin som står över en bassäng fylld med vatten. Nej, den trampolin jag kastat mig ut från just genom att fatta pennan och lova mig själv att aldrig igen släppa den, är en trampolin som står lutad över en brinnande eld, ett hav av kryllande ormar, likmaskar och spikar. Höjden är densamma, det vill säga, den trampolin jag kastat mig ut från är 10 meter och min färd neråt mot den oundvikliga döden förlängs av min skräck och skräckens förmåga att uppfatta och genomlida varje ögonblick. Mina två sekunder i luften rymmer en livstid av ögonblick och på denna livstid ska jag skildra varenda ögonblick så trovärdigt och så noggrant att andra kommer att förstå att jag var där på riktigt och att min skräck var äkta, och genom att läsa mina ord uppfatta dessa två sekunder som en livstid.

2 november

Från och med nu är orden mina slavar och jag är deras härskare. Från och med är jag deras allsmäktiga härskare jag har rätt att behandla dom hur jag vill och dom har ingen rätt att streta emot, att klaga och anklaga mig för tyranni. För jag har skapat dom och i och med det så har jag också rätt att döda dom, att tortera dom och att låta dom brinna i ensamhet, tyna bort och förblöda. Jag har rätt att spotta på dom och skratta åt dom. Jag har rätt att plaska i deras blod utan att ange mina motiv för att göra så. Jag har rätt att hata dom och älska dom och dom har ingen annat val än att älska mig för den jag är. Från och med nu är jag ordens gud och dom är mina barn. Från och med nu är pennan mitt vapen i uppgörelsen med döden. Från och med nu är pennan mitt vapen i uppgörelsen med livet. Från och med nu ska jag använda pennan till att möblera om mitt ansikte, måla om min spegelbild, tälja den staty som när jag dör ska stå kvar till att symbolisera mitt forna jag och föra minnet vidare till eftervärlden om vem jag var och vem jag inte var, om vad jag ville bli men inte blev, om vad jag inte ville bli men blev, om vad jag inte ville bli och inte blev, men om vad jag ville bli och blev ska den inte säga någonting, för om det finns ingenting att säga.

3 november

Och jag stirrade J. i ögonen och jag sade till honom, "J., för dig och mig är det viktigare än det är för någon annan att verkligen skapa någonting, att aldrig tappa våra pennor, att hitta styrka och att finna elden, för det som skiljer oss från alla andra är att medan alla andra har någonting annat att falla tillbaka på då deras eldar slocknar, då deras styrkor tynar och då deras bläck sinar, så har vi ingenting alls att falla tillbaka på förutom kall betong och ond, bråd död. Om vi faller nu, så faller vi i tystnaden och ingenting finns där att ta emot oss annat än döden och den kommer omfamna oss och tala om för oss precis hur misslyckade våra liv har varit och denna insikt kommer vi vara tvungna att konfrontera ögonblicket innan vi dör." Han tittade på mig, nickade och sade ingenting. Jag fortsatte att tala om för honom, som om jag var besatt av att skrämma honom och besatt av att se min tunga och min ord göra sådan verkan på honom att jag, alltmedan jag pratade, såg skrämmandet i sig som någonting poetiskt. Jag sade till honom, "förstår du, hur vi måste hålla pennorna tillräckligt hårt för att inte tappa dom, men ändå löst nog för att smeka fram orden, hur vi måste skrika tillräckligt högt för att bli hörda men viska lågt nog för folk att förstå att vi inte skriker för skrikandet i sig, men för att skildra tystnaden, att vi ska måla av våra ansikten i svart och vitt för folk att se nyanserna och att vi ska gömma oss bakom dessa penseldrag, förklädas till att låta betraktarna, inklusive oss själva, tro att vad vi målade av var just våra ansikten och ingenting annat och vi ska måla av våra ansikten som Afrikas lejon och vi ska måla av våra ansikten som Himalayas bergstoppar och vi ska måla av våra ansikten som Amazonas grumliga vatten och vi ska av våra ansikten som månens kratrar och natthimmelns tindrande stjärnor och i allt det där ska människor tro att vi målade av just våra ansikten och ingenting annat än det!". Han tittade på mig, nickade och sade ingenting. Hans panna rynkades. Han såg besvärad ut, som om han visste att det var en stor börda som låg på hans axlar. Jag visste att han visste lika väl som jag att skrivandet för oss skulle innebära vår död och att vi just enats om hur vår död skulle se ut. Hans ansikte kunde inte förklaras på något annat sätt eller tolkas på något annat sätt än som en pressad man som precis kommit till insikt med hur han skulle dö och därför också, mer konkret än någon gång tidigare, konfronterats med döden eftersom svaret på frågan hur man ska dö inbegriper insikten att man ska dö och att så verkligen är fallet. Jag såg det ändå inte som ett val vi hade gjort; vi hade inte valt döden. Det var inget självmord! Det var en regissering av våra bortgångar. Vi hade bara ingenting annat att välja! Vi hade val, men alla våra val var döden i olika förklädnader, i olika skepnader och jag fattade pennan i min hand och jag visste i samma ögonblick att jag aldrig igen skulle släppa den. Den punkten var nådd då det inte längre fanns någon återvändo och jag skrev mina första ord och jag tittade på mitt papper och jag frågade inte längre mig själv om jag förtjänade att skriva dessa ord, utan för den första gången, frågade jag orden om dom förtjänade mig och min död. Mitt liv förtjänade allting. Jag offrade mitt liv för döden och fick mina ord som ett tack. Jag vände mig aldrig igen till mig själv, därför att jag inte längre var någon annan än en person som snart skulle dö och som därför inte längre kunde vändas till. På platsen där jag förut hade stått och självömkat fanns nu ett vakuum, ett mörker, ett ansikte av ingenting. Det enda jag hade att vända mig emot var döden och jag frågade döden om orden var värdiga mitt liv och döden svarade med tystnaden och jag lät tolka tystnaden som ett ja och som ett nej och som ett 'fortsätt skriv'. Det var som att jag var ensam i ett universum av ingenting annat än ensamhet och det enda jag såg i detta universum av ingenting var en penna och jag lät se denna penna som symbolen för ensamheten och jag lät se denna penna som en metafor för mitt liv och min framtid. Jag visste att med pennan skulle jag inreda mitt liv och min framtid och att med pennan skulle jag dö och jag beskyllde inte mig själv för att ha drivit mig själv till denna punkt då endast en penna fanns för

mig att greppa och jag beskyllde inte mig själv att jag hamnat i en situation där det enda valet för mig var att bli en författare och då detta valet inte ens var ett val därför att jag ingenting annat hade att välja, istället hyllade jag mig själv och jag såg alla mina tidigare val och alla steg jag tagit och alla slag jag slagit som ett sätt att förintä allt det andra så att endast pennan skulle finnas kvar och jag visste att det enda sättet för mig att välja pennan var genom att välja bort allt det andra så att jag i slutändan inte skulle ha något val men att välja pennan. Det ingav mig ett lugn och en trygghet i mitt författarskap därför att jag visste att jag inte kunde välja bort det, aldrig skulle jag kunna välja bort pennan; därför att utan pennan skulle jag ingenting vara. Jag sträckte på ryggen, blåste upp bröstet och tittade folk i ögonen och när folk undrade vem jag var och vad jag gjorde så svarade jag dom att jag var en författare och jag lät folk fnysa mig i ansiktet och jag lät folk skratta åt mig och jag lät svara folket som skrattade åt mig: "skratta då, skratta på, men jag hade inget val". Och i tystnaden lovade jag mig själv att skriva en bok om dom. Så att mina ord ingenting annat är än deras skrattsalvor när jag försökte förklara för dom vem jag var.

4 november

Studiet av den mänskliga naturen som självrannsakan, hur ska jag granska mänskligheten om inte genom min spegelbild? Granska och undersöka varje centimeter av spegeln; saliven! Svetten och tårarna! Men framförallt, imman.

5 november

Att kunna vända motgångar till medgångar, att kunna göra segrar av nederlag! Detta måste jag behärska! Denna konst måste jag lära mig till perfektion om jag ska bli någonting. För jag vet, att det enda jag har att göra någonting utav är mina motgångar och mitt egna miserabla ansikte som symboliserar dessa motgångar. Förlorad, men inte död. Förlorad, förtappad och förkovrad, men inte död!

6 november

J. frågade mig vad jag skulle bli och jag svarade, "jag ska värma dom frusna åkrarna till liv, lägga frost på dom varma ängarna! Och när jag har värmt dom frusna åkrarna och när jag har täckt dom varma ängarna med frost; då ska jag förvrída själen ur denna skammens nation! Jag ska vrída själen som man vrider ur en möjlig disktrasa på möjligt vatten! Och det ska droppa tårar och svett och blod och saliv och jag ska låta tårarna och svetten och blodet och saliven beblandas i en pöl och i pölen ska jag svalka mig! Jag ska trampa på fanorna och jag ska pissa i mina fotavtryck! Och när jag pissat klart så ska jag ställa mig upp till att stå orörig likt fågelskrämmor på frusna åkrar och jag ska stå där och titta på fåglarna som svävar på himmelen och när jag tittat klart ska jag tycka synd om fåglarna och jag ska skrika till fåglarna på fåglarnas språk; "här finns ingenting ni vill ha, packa era väskor och dra till varmare länder!". J. frågade mig hur det skulle gå till och jag svarade, "genom att i varje ögonblick identifiera mig som han som förvrider själen ur denna

skammens nation kan jag till slut inbilla mig att jag är det och på så sätt bli det\".

7 november

Det var trångt på tåget. En väska stod i mittgången och en annan passagerare, en tant, som ville fram bad mig att flytta på väskan eftersom hon trodde att det var min väska. Jag flyttade artigt på den. Då kom en ilsken gubbe och trodde att jag försökte sno hans väska, vilket jag absolut inte försökte göra. Jag ville bara vara snäll mot tanten som ville komma fram, men ingen förstod det. Jag kände mig maktlös, harmlös och tillintetgjord; nästan lika maktlös, harmlös och tillintetgjord som när jag försöker vara dum och oartig och ingen förstår det.

8 november

Dom säger "rädda världen, snart är det för sent!". Jag tittar på dom. Det är ett lustigt skådespel. Alla lyssnar och sjunker ihop. Ingen frågar vad som kommer hända när det är för sent? För sent för vad då? Att rädda världen? Vad kommer hända med världen? Kommer den att explodera då? Kommer polarisarna att smälta och höja havsnivån med en meter? Är det detta forskarna och experterna och miljöfanatikerna pratar om när dom pratar om jordens undergång? En meter höjd havsnivå, det är väl ingenting! Då kan jag dyka från mitt sovrumsfönster och använda altanen till en brygga! En meter höjd havsnivå, ge mig! Jag ska gräva ner palsternackor och bränna bensin och elda plast och riva stora hål i ozonlagret med mina bara fingrar!

9 november

F. berättade om sin barndom och sina mardrömmar. Jag lät mig ana att det fanns ett samband däremellan och försökte liksom se dom ungdomliga dragen i hans rynkade panna och spända blick när han berättade om mardrömmarna som om han just genomled dom. Han berättade om ett barndomsminne, hur han och hans syster blev instängda i deras föräldrars sovrums på tredje våningen därför att sovrumsdörren gick i baklås och hur hans syster drabbades av sådan panik att hon hoppade ut ur fönstret och fick hjärnskakning. Det var minnen om ingenting och det var drömmar om ingenting, men sättet han berättade dom på fick mina ögon att tåras, hjärtat att pumpa och blodet i ådrorna att skälva fram. Jag förstod att minnena och mardrömmarna för honom var lika verkliga som termometern är verklig för mig; att dom betydde mycket för honom; att dom kantade den väg som han vandrade fram på, eller hasade sig fram över; och jag förstod att det som för mig framstod som ingenting av värde, för honom måste vara någonting värdefullt. På så sätt fick dom värde även för mig, därför att dom skänkte värdighet åt hans rynkade panna och hans spända blick.

10 november

Jag drömde att jag blev skjuten av ryssarna och att dom när dom såg mig på håll ropade till varandra i panik och ungdomlig upprymdhet; skjut honom! Jag blev skjuten, dog och levde kvar som en annan del av mig. När jag senare på dagen gick till en arbetsintervju som bad mig berätta lite om mig själv, så svarade jag honom, "det är svårt att förklara, men jag dog igår". Han skrattade lättsamt, varpå han ställde sig upp, pekade med hela handen mot dörren och sade, "där är dörren".

11 november

Jag tände en cigg när jag gick av bussen. Jag vet inte varför. Det var nog av vana. Jag brukar ta en cigg när jag väntar på bussen, men den här gången kom bussen precis när jag ställt mig vid busshållplatsen. Därför tände jag en cigg när jag gick av bussen. Jag kände direkt att ciggen inte ville ha mig. Vi var inte i samklang. Jag ångrade mig. Jag tänkte på att jag bara hade några cigg kvar i paketet och svor över att jag hade slösat bort en cigg när jag inte var i stånd med att njuta av den.

12 november

Ingenting händer. Ingenting har hänt. När ska kraften komma tillbaka? När ska den heliga jungfrun komma till mig; jag befrukta henne.. hon befrukta mig? Ett kärleksbarn! Ett ord! Ett enda ord som kan få världen att börja snurra igen, spegeln att skälva, läpparna att vattnas, ögonen att tändas och blickarna att blixtra.

13 november

En poet till sin publik; 'ligger ni också vakna på nätterna och känner hur existensen regnar över era huvuden som droppar av tjära?' Publiken; 'nej'. Lika lite som poeten aldrig glömmer att han spelar rollen som poet, lika lite glömmer publiken att den är publik.

14 november

När någon mördar någon annan, hur det kastar en skugga av alla hans tidigare handlingar.. som att allt han gjort ledde honom till mördandet. Om jag mördar mig själv, kastar det då en skugga eller ett sken över mina anteckningar? Kommer folk identifiera mig genom mina anteckningar som mördaren eller den mördade?

15 november

Jag drömde om ett idrottsevenemang, en fotbollsmatch. Mitt lag vann och alla dansade och skrek i extas; 'vi vann, vi vann, vi vann'. Jag stämde in, men kunde inte uttala 'vann' utan att det lät som 'bann'. Folket

tittade på mig, undrade vad jag skrek och började skrika åt mig att sluta skrika.

16 november

Igår kväll innan jag somnade läste jag om en man som hade levt sitt liv med vargar. I natt drömde jag om knivslagsmål och hur jag försedde slagskämparna med knivar. 'Den här är vass nog att döda med', stod jag vid mitt knivstånd och ropade. Folk strömmade dit och bråkade om att få köpa kniven. Den som köpte kniven skar halsen av dom andra i kön.

17 november

Den smärta jag nu genomlider, oändligt djup. Mörkret; oändligt! I en misär som den här; vilken poet har mage att ställa sig framför mig och säga att han finner sin kraft i sånt här? Mörker är mörker; oändligt mörker är oändligt mörker; jag borde dö! Jag borde ligga ner och dö! Jag borde vara död! Jag är inte värd något mer och ingen människa i hela världen är värd att ta del av mig på något annat sätt än som en död kropp, ett lik, en gravsten, en tystnad, ett ingenting. Känslan av att inte vara värd ens sitt egna lidande; oändligt mörker!

18 november

Jag tackade nej till övertid. Jag vet inte varför jag gjorde det. På vägen hem ångrade jag mig. Jag svor över den förlorade inkomsten. Jag försökte komma på anledningar till varför jag inte tackade ja. Jag intalade mig själv att det var för att jag inte ville sälja min själ. Det argumentet höll inte. Jag hade redan sålt min själ, den var såld och kunde inte säljas åter. Man kan inte sälja något som inte längre tillhör en själv. Jag kom på massa anledningar. Ingenting höll. Jag lovade mig själv att åka hem och skriva, därför att endast på det sättet kunde jag kompensera för den förlorade inkomsten. Jag visste att skrivandet var det enda jag gjorde som inte hade med pengar att göra. Skrivandet är någonting annat, någonting mer eller någonting mindre. Jag hasade mig hemåt och jag intalade mig själv att mitt hem inte var ett hem, men en arbetslokal. Jag intalade mig själv att jag var på väg till ett nytt arbete. Jag intalade mig själv att jag var författare. Jag klädde i mig författarkläderna och lämnade resten av världen utanför. Jag tänkte inte längre på att min själ var såld och att den låg bland wellpappen i ugnarna och brann och vändades. Jag visste att min själ var såld. Jag visste att jag visste och behövde därför inte tänka mer på det. Jag hade plockat upp varor i butiken länge nog och under hela den tiden hade jag inte träffat på en kund som förtjänade sin vara, eller en enda vara som förtjänade sin kund. Jag funderade på om det verkligen inte fanns en enda vara som förtjänade sin kund. Jag kunde inte komma på någon. Jag tänkte på butiken. Jag tänkte på pensionärerna som kom in i butiken när den öppnade. Jag tänkte på hur dom lugnt strosade mellan hyllorna, hur dom köpte samma varor varje morgon; müsli, mjölk, frukter. Om någon pensionär skulle ha sitt barnbarn på besök så lös det en skylt över deras huvuden, blickarna flackade, och dom strosade runt oroligt, osäkra, stegen var stressade, vilsna,

kroppshållningen spänd. Efter några minuters letande vankade dom fram till mig när jag stod och packade upp varor och frågade försiktigt; 'vart finns tonfisk i sweet and sour-sås?', 'vart finns kolasåsen?', 'vart finns strösslet?'. Lite senare, tidig förmiddag, kom skolungdomarna in i butiken. Dom jagade varandra, skrattade, fräste, pratade högljutt och skrattade igen. Dom stångade sig fram mellan hyllorna. Dom köpte choklad och läsk. Dom frågade mig om saften i saftmaskinen var gratis. Dom var där för att fördriva håltimmar och raster. Dom hade inte bråttom. Det här var deras permission från skolans gråa värld, deras tid i frihet undan matematiken och geografin och grammatiken och syslöjden och pekpinnarna. Dom var ute ur skolan och ville ta del av världen. Dom ville insupa så mycket världslig luft som möjligt, insvepa sig i så mycket frihet som möjligt, innan det var dags att återigen sätta sig vid skolbänken. Mitt på dagen kom luncharbetarna in i butiken. Dom stressade sig fram till kyldiskarna och plockade upp djupfrysta varor som dom senare skulle värma i mikrovågsugnar i lunchlokalerna med trasiga plaststolar och ett trasigt campingbord och diskbänkarna fyllda av disk och väggarna täckta av bilder på avklädda kvinnor. Dom hade smutsiga händer, smutsiga kläder, smutsiga ansikten, oborstade hår, orakade hakor, sargade blickar. Dom stirrade inte på mig, dom stirrade igenom mig. Dom var döda inuti. Vid halvfyratiden kom ungarlarna in i butiken. Dom jobbade på kontor och hade flexat till sig en timmas ledigt på eftermiddagen. Dom hade tagit ut en timma komplement, eller sagt till sina chefer att dom skulle 'jobba hemifrån'. Dom hade kostymer och pratade i telefon. Dom pratade högt i telefonen som om dom förutsatte att alla ville höra vad dom sade och som om dom inte hade någonting att skämmas för och stod för det. Dom fläkte runt mellan hyllorna. Dom levde perfekta liv. Dom jobbade och hade ordnade ekonomier. Dom hade världen för sina fötter. Dom levde perfekta liv med enda undantaget att dom saknade flickvänner. Dom stötte på dom kvinnliga kassörskorna och frågade ohämmat och ogenerat privata frågor till dom kvinnliga kassörskorna. Dom kvinnliga kassörskorna fnittrade generat. Dom köpte exklusiva fiskgratänger och kaffe av dom dyraste märkena, som om dom egentligen bara handlade för att bevisa för dom kvinnliga kassörskorna att dom hade pengar. Dom ville imponera på dom kvinnliga kassörskorna. Dom var själslösa, döda. Dom var plast, polerad plast. Någon timma senare kom föräldrarna in. Dom var stressade och pratade i telefon. Vid sidan om gick deras barn som dom just hämtat från dagis. Dom pratade jobbsamtal och planerade morgondagen samtidigt som deras barn gick bredvid och pockade på deras uppmärksamhet genom att slänga ner varor i kundvagnen. Föräldrarna avbröt samtalen för ett ögonblick, sade i telefonerna; 'ursäkta för ett ögonblick', vände sig till sina barn och sade med sturska, bestämda bäbisröster 'nej Rasmus, lägg tillbaka vaniljsåsen'. Barnen skrek och sade 'jag vill ha vaniljsås', tjurade och satte armarna i kors. Föräldrarna, som redan återupptagit jobbsamtalen avbröt återigen samtalen och sade 'okej Rasmus, ta vaniljsåsen då'. Förutom vaniljsås köpte dom frukter och köttfärssås och mejeriprodukter. På kvällen kom tonårgängen in i butiken. Dom köpte sötsaker och tobak. Dom gick i grupper och hierarkin bestämde vem som gick i mitten, vilka som gick i jämnhöjd och vem som gick lite bakom. Den som gick i mitten pratade högt och dom som gick i jämnhöjd skrattade åt allt han sade. Den som gick bakom sade ingenting, men försökte ibland säga någonting utstuderat, uträknat tufft. Dom som gick i jämnhöjd fnös åt hans ord. Den som gick i mitten hade inga pengar och frågade den som gick lite bakom om pengar. Den som gick lite bakom gav den som gick i mitten pengar och den som gick i mitten tog ögonkontakt med kassörskorna, bevisade sin tuffhet inför gruppen genom att säga 'tja' till kassörskan och skrynkla ihop kvittot och slänga det på marken utan att titta på det först. Dom som gick i jämnhöjd packade in varorna. Den som gick lite bakom frågade efter en cigarett. Den som gick i mitten gav den som gick lite bakom en cigarett och tillade, när han gav cigaretten; 'men då får du

fan lova att röka halsbloss den här gången'.

19 november

Att lyckan spelar ut sin roll och har spelat ut sin roll för lyckliga, den är för dom meningslös; den skänker dom ingenting! Lyckan är bara en illusion för olycklig människor, ett mål i horisonten för dom att fästa blickarna vid; en dröm för dom att sträva efter. Vi är inte lyckliga, när vi väl har fångat lyckan vet vi inte vad vi ska göra med den; ens hur vi ska bära oss åt för att behålla den!

20 november

Chefen gav mig en kniv för att jag lättare skulle kunna vika ihop kartongerna. Chefen tittade tvekande på mig när han gav mig kniven. Chefen verkade tvivla på att jag kunde ansvara för ett sådant verktyg. Chefen tittade på kniven och sen på mig och gav motvilligt ifrån sig den. Det var en billig kniv. Jag har sett såna överallt. Det är den billigaste kniven. Ett rakblad i ett plasthölje. Jag vet varför chefen in i det sista tvekade på att ge den till mig. Han tvivlade inte på att jag kunde ansvara för ett sådant verktyg, men han tvivlade på att jag kunde hantera ett sådant vapen. Han såg inte kniven som ett verktyg utan som ett mordvapen och han såg inte på mig som en arbetare utan som en potentiell mördare. Det var jag som frågade om jag kunde få en kniv eftersom det skulle göra arbetet smidigare och snabbare. Första gången jag frågade sade han att han skulle hämta en och ge mig den. Han kom aldrig tillbaka. När jag såg honom nästa gång hojtade jag, 'hur går det kniven?'. Den tredje gången jag påminde honom gick han och hämtade den. Jag tog kniven i min hand och jag älskade den. Jag skar den genom tejpar och jag vek ihop kartongerna snabbare än någonsin förut. Jag kände mig belåten. Jag höll kniven i handen och kom på att det var första gången under mina fem år som arbetare som jag hade ägt ett verktyg. En annan gång, när jag arbetade som fastighetsskötare, hade jag snott en kollegas skruvmejsel, men kniven var det första verktyget som jag hade blivit tilldelad. Jag kände mig stolt. Det var en billig kniv men jag kände mig stolt över den.

21 november

Jag drömde att jag höll Keats och Yeats händer och att när jag vaknade upp, mitt hjärta frös till is. Jag vaknade upp som om jag gled ur deras händer; som om jag föll ur deras famnar och hur jag såg dom försvinna som små figurer i horisonten. Väckarklockan ringde och jag var tvungen att äta frukost innan jag skulle springa till bussen. Jag insåg vilket miserabelt jag levde.

22 november

Där yttrandefrihet övergår i hets mot folkgrupp. Skulle jag kunna skrika mitt namn på gatan utan att resten

av mänskligheten skulle bli förnärad och se det som en krigsförklaring, ett tecken på respektlöshet; mitt hets på mänskligheten som folkgrupp? Att se det så, och vilken isolation som följer denna insikt; att mitt utanförskap är så totalt att yttrandefriheten inte ens tillåter mig att skrika mitt namn.

23 november

Jag har glassplitter i hårbotten. Jag gjorde sönder en sojaflaska i butiken och plockade upp glaset med händerna, sedan kliade jag mig i håret. Nu har jag glassplitter i hårbotten. Det gnisslar när jag skakar på huvudet. Det gör inte ont. Det gör inte ont alls, men det känns obekvämt.

24 november

Utanför ett fönster till en lokal står en äldre man och försöker tända en cigarett. Inne i lokalen sjunger människorna och stampar med fötterna i trans, vevar på armarna och stämmer in med förföriska, stönande 'halleluja' varje gång predikanten andas in, andas ut. Och för varje gång den äldre mannen försöker tända sin cigarett, drar predikanten ett djupt andetag.

25 november

"De livliga tavlorna av glada människor fördystrade honom än mer, och han kände den förfärliga ensamheten i en folkhop. Trött i tankarna gick han hem, nedslagen som en författare, som sökt inspiration med våld, men ej kunnat finna den. Och han lade sig på sin säng och längtade från hela livet.". Jag läste några rader Strindberg ikväll och började åter leva.

26 november

Lord Byron, är det den bror jag aldrig haft? Jag tycker mig till och med se likheter i vissa ansiktsdrag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Carlos Clandestino med Poeter.se id #8057 innehar upphovsrätten